

POVESTEA RÂNDUNICII

Adaptare text: **Elena Ionescu**

Corectură: **Laura Ivona Dumitru**

Illustrații: **Costin Călimoceanu**

DTP: **Daniel Cozma**

Editura

ANDREAS

A fost odată, demult, tare demult, o fetiță pe care o chema Rândunica. Ea se născuse în casa unui păstor bătrân, bun și harnic, aflată într-o vale singuratică, chiar la poalele unui munte. Păstorul nostru își ducea turma de oi la păşunat în fiecare zi și o păzea de fiarele sălbaticice, împreună cu câinele său. Rândunica, pe cât era de frumoasă, pe atât era de bună. Avea doi ochi ca două scântei, limpezi și plini de bunătate, iar părul, un vâl mătăsos, moale și strălucitor. Trăiau fericiți în căsuța lor, dar asta n-a durat prea mult.

Când fata crescă mai mare, se întâmplă de rămase orfană de ambii părinți și se văzu nevoită să îngrijească singură de turma de oi și de cățel, căci altă moștenire nu mai avea. Singură-singurică își ciopli un fluieraș ca să-i mai treacă de urât când pleca cu turma la păscut.

Într-o zi, ce-i trecu fetei prin minte?... Se îmbrăcă în straie bărbătești, își luă cățelul și oile și se duse tot mai-nainte, tot mai departe, fără să se teamă de primejdii, căci se gândeau că Dumnezeu îi va netezi calea. Își merse ea aşa, până ce ajunse la un alt munte.

PROSTIA OMENEASCĂ

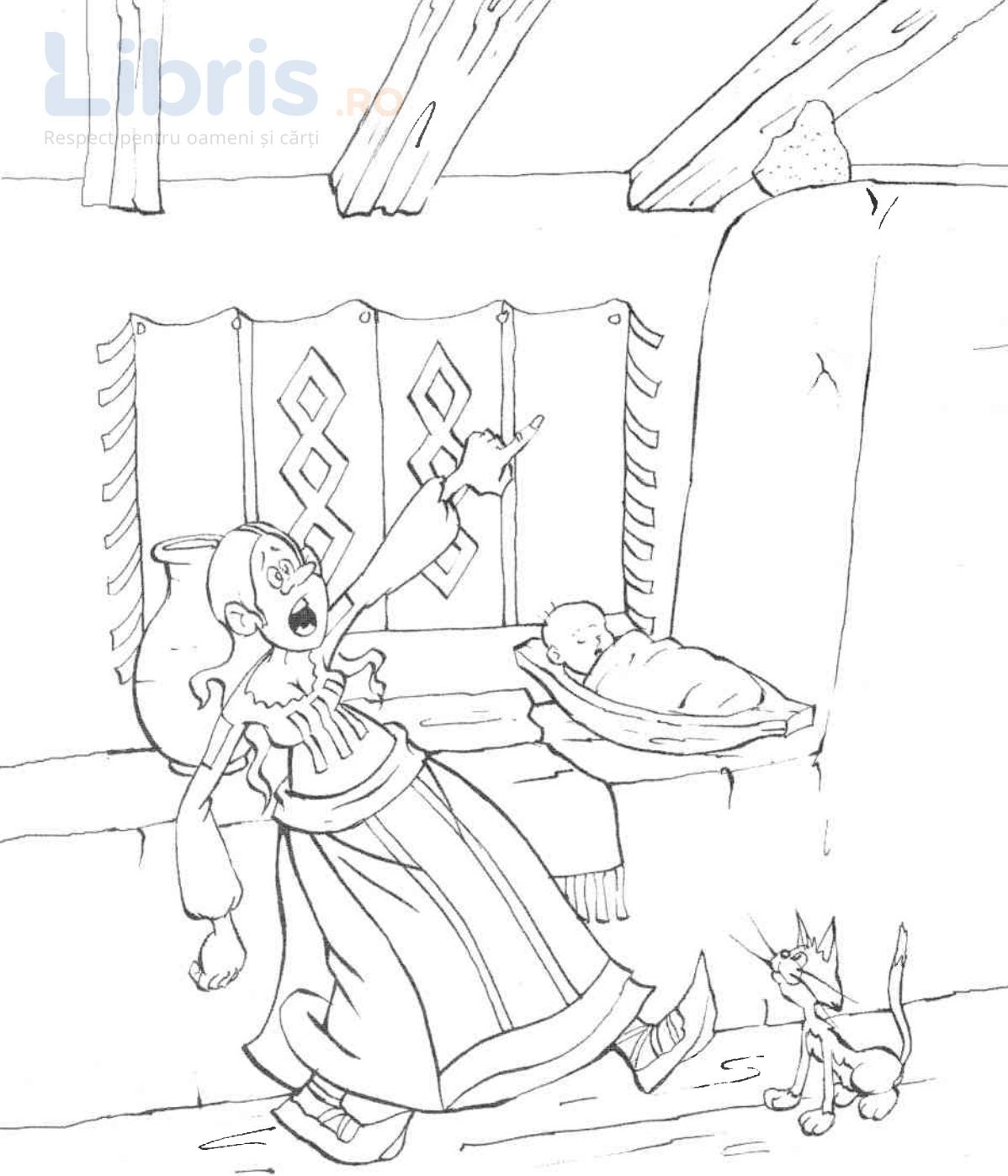
Adaptare text: **Elena Ionescu**
Corecțură: **Laura Ivona Dumitru**
Illustrații: **Costin Călimoceanu**
DTP: **Daniel Cozma**

Editura
ANDREAS

A fost odată ca niciodată, că dacă n-ar fi fost, nu s-ar fi povestit... A fost odată un om însurat, și el trăia la un loc cu soacră-sa. Nevasta lui, care avea un copil mic, era cam proastă de minte; dar și soacră-sa era tot la fel. Într-o zi, omul plecă la treabă. Nevasta lui își scăldă copilul, îl alăptă, îl puse în copaie lângă sobă, îi cântă și-l legănă până ce-l adormi. După ce-l adormi, stătu ea puțin pe gânduri și-apoi începu a se boci cât o țineea gura: „Aoleu! Copilașul meu! Copilașul meu!“.

Mama ei, care torcea lână după sobă, aruncă fusul din mâna speriată:

– Ce ai, draga mamei, ce s-a întâmplat?

– Vezi, mata, bulgărele de sare de pe sobă? Dacă s-ar sui mâța acolo, are să-l trântească drept în capul copilului și are să mi-l omoare...

– Vai de mine și de mine, se vede că i s-au sfârșit mititelului zilele!

Și cu ochii pironiți pe bulgărele de sare și cu mâinile încleștate, începură a-l boci amândouă, ca niște smintite, de răsunătoată casa.

Libris

Respect pentru oameni și cărți

.RO Adaptare după:

Frații Grimm

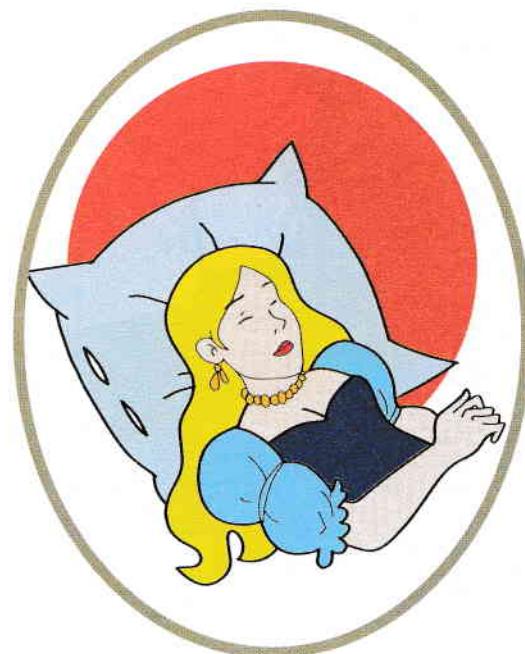
FRUMOASA ADORMITĂ

Adaptare text: **Elena Ionescu și Ana-Maria Cozma**

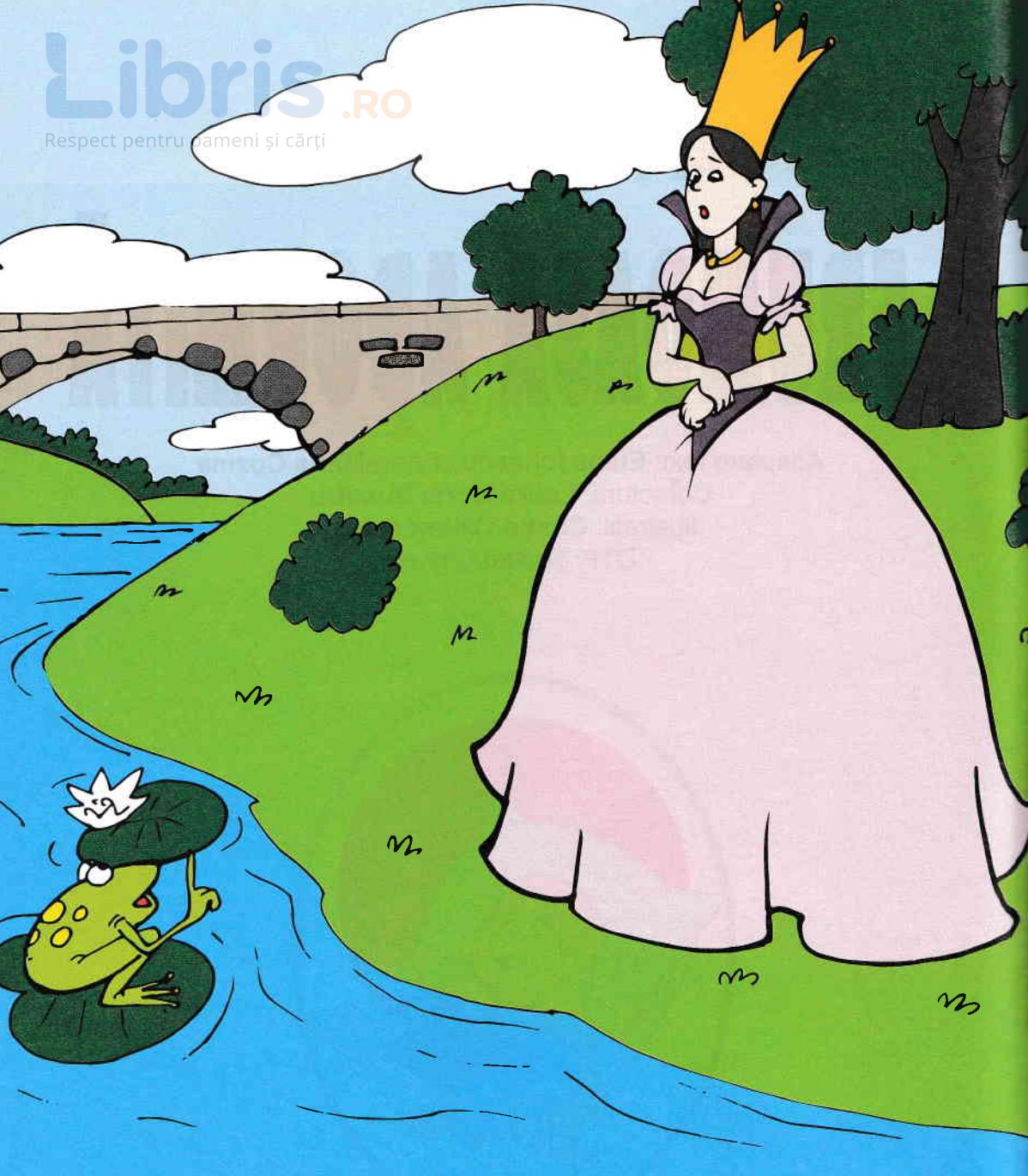
Corectură: **Laura Ivona Dumitru**

Ilustrații: **Costin Călimoceanu**

DTP: **Daniel Cozma**

Editura
ANDREAS

Au fost odată, în vremurile de demult, un împărat și o împărăteasă și erau tare măghiști că nu aveau și ei un copilaș. Anii treceau și speranța lor începea să pălească... Si iată că, într-o zi, pe când împărăteasa porni să se plimbe pe marginea lacului din grădină, zări niște broșușe mititele care se încălzeau la soare pe prundișul malului. Împărăteasa oftă și-si zise cu amărăciune: „Până și broaștele au parte de brotăceii lor, numai nouă nu ne dă Domnul un copilaș!“.

O broască sări spre ea și, privind-o îndelung, îi spuse:

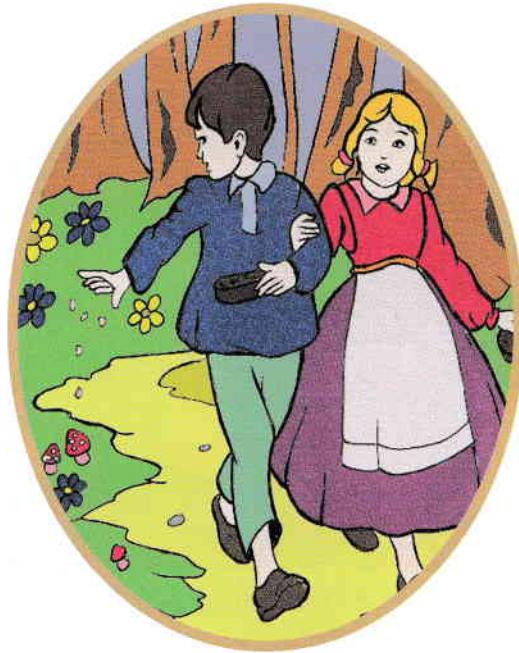

—Află, Măria ta, că nu mai trebuie să fii tristă! Înainte de a trece un an, vei naște o fetiță.

Împărăteasa alergă fericită la împărat să-i dea veste. Și se întâmplă să se adeverească prezicerea căci, după nouă luni, aduse pe lume o fetiță foarte frumoasă, iar împăratul nu-și mai încăpea în piele de bucurie. Porunci să se pregătească un ospăt mare, la care au fost poftiți oaspeți de seamă; ba, s-a gândit că ar fi nimerit să invite și ursitoarele, ca să le câștige bunăvoița. Numai că ele erau treisprezece la număr, iar el avea numai doisprezece talere de aur.

HÄNSEL și GRETHEL

Adaptare text și desene: **Dragoș Bujdei**

Editura
ANDREAS

A fost odată un tăietor de lemn, care s-a recăsătorit cu o femeie fără suflet, după ce nevasta i-a murit. Tăietorul de lemn avea doi copii. Un băiat, pe care-l chema Hänsel, și o fetiță, pe care o chema Grethel. Sărmanul om era tare supărat, sărăcia îi intrase în casă și aceasta nu mai voia să plece. Nici bani de pâine nu mai avea. Văzând că nu se mai descurcă, nevasta cea rea i-a spus, într-o seară, să ducă pe copii în pădure și să-i lase acolo.

Bietul om s-a opus la început; își iubea mult copiii, dar atât de mult l-a cicălit femeia, că până la urmă nu a mai avut încotro.

În acest timp, copiii, care nu dormeau, au auzit toată discuția. Băiatul i-a spus surioarei să nu-și facă probleme, pentru că va găsi el o scăpare. După ce părintii lor au adormit, a ieșit în curte și a adunat toate pietricelele albe pe care le-a găsit.

PRÂSLEA CEL VOINIC ȘI MERELE DE AUR

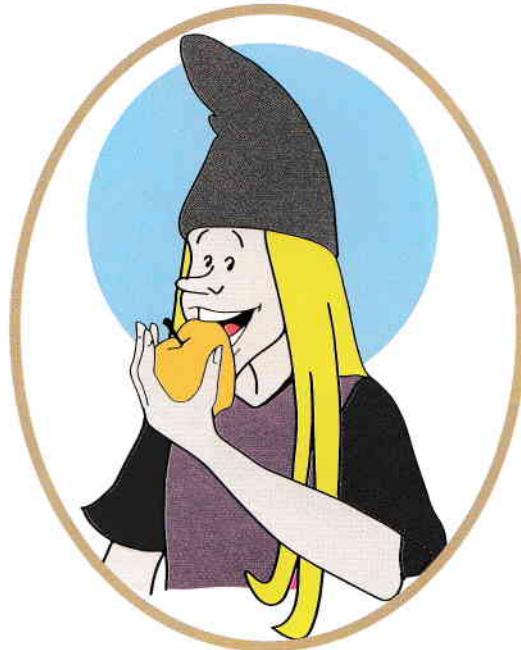
Adaptare text: **Elena Ionescu, Ana-Maria Cozma**

Corectură: **Laura Ivona Dumitru**

Tehnoredactare: **Gheorghe Dumitru**

Ilustrații: **Costin Călimoceanu**

DTP: **Daniel Cozma**

Editura

ANDREAS

Era odată un împărat foarte bogat, care avea o grădină cum nu se mai văzuse până atunci. În spatele grădinii era un măr, care făcea mere de aur. De când îl avea, împăratul nu gustase însă niciun măr, căci, îndată ce se pârguaiau și erau gata-gata să se coacă, venea cineva noaptea și le fura pe toate, deși grădina era strășnic păzită. În cele din urmă, fiul cel mare veni la el și-i zise:

– Tată, dă-mi voie să păzesc și eu mărul, și-ți promit că voi prinde tâlharul care ne jefuiește!

— Doresc prea mult să văd pe masa mea măcar un măr, de aceea mă învoiesc, deși nu prea îmi vine să cred că ai să izbutești.

Multe nopți a păzit feciorul și, într-o dimineată, s-a întors foarte abătut și i-a povestit împăratului cum, pe la miezul nopții, îl apucase o piroteală nefirească și căzuse într-un somn adânc. Iar când s-a trezit, în zori, a văzut că merele lipsesc. Mai tare s-a necăjit împăratul, când a auzit toate acestea. Anul următor, când merele dădură în pârg, fiul cel mijlociu se rugă și el să-l lase să păzească mărul, dar a pătit întocmai ca fratele său.